

KAKŠNA TANČICA JE VIDNI SVET!

Kot učitelj na enem izmed oxfordskih kolegijev se je triindvajsetletni Janez Henrik Newman dal posvetiti za anglikanskega duhovnika. Prevezel je skrb za manjšo župnijo. Ob stikih z ljudmi je odkril pomen Cerkve. Začutil je, da človek ne more verovati sam, ločeno od drugih. Osebni odnos do Boga je osnova vsega, toda kristjan svojo vero živi v Cerkvi in skupaj z njo.

Leta 1826 je Janez Henrik Newman postal tutor, to je voditelj skupine študentov v kolegiju Oriel in član izpitne komisije. A ravno pri prvih izpitih je nenadoma zbolel in je moral ocenjevanje prekiniti. S hudim glavobolom je legel v posteljo.

Ko je nekoliko okreval, je obiskal svoje domače, ki so ga bili nadvse veseli. Tiste dni je nepričakovano hudo zbolela in umrla najmlajša sestra Mary. Njeno smrt je opisal kot »najhujši udarec, s katerim ga je kdaj koli obiskala dobrotna Božja roka«. Hkrati pa je doživel tudi tolažbo in blagoslov, namreč živ in stalen občutek, da mu je pokojna sestra ostala blizu in da ga spremlja na vsakem koraku. Včasih se mu je zazdelo, da mu med drevesi, griči ali oblaki prisije naproti njen ljubki obraz ali da sliši njen otroški smeh. Vidni svet okoli njega se mu je zdel manj resničen kakor pa duhovni svet, ki ga je slutil onkraj vidnega. »Kakšna tančica je vendar ta čutni svet,« je včasih zavzdihnil, »kako lep je, a je vendar samo koprena!«

Za žalovanje ni bilo časa. Moral se je vrniti v Oxford, kjer ga je čakalo veliko dela. Leta 1828 se je izpraznilo mesto župnika mestne in univerzitetne župnije svete Device Marije. Za župnika je bil izbran Janez Henrik. Tam so obhajali bogoslužja tako za meščane kot za univerzo. Cerkvene klopi so pogosto napolnili njegovi kolegi učitelji in študenti.

Župnijska cerkev je imenitna zgradba prav blizu kolegija Oriel. Na pročelju je kip Device Marije z Detetom. Njena mogočna gmota in koničasti zvoniki oznanjajo, da je univerza nastala kot sveti kraj krščanske vere in učenosti. Ob začetku semestra se je vanjo vil slovesen sprevod dostojanstvenikov v akademskih oblačilih. Na visoki prižnici so nastopali slavni pridigarji. Postati župnik te cerkve je bila velika čast.

Sedaj je imel Newman dve pomembni službi: bil je učitelj in tutor na Orielu ter župnik. Obe službi sta mu prinašali veliko zadovoljstvo, a ne zaradi pomembnosti, ampak ker je lahko pomagal ljudem na poti do Boga.

Odkar je bil študijski voditelj, je opazal, koliko mladih fantov lenari, se opija in zabava, namesto da bi študirali. Podpiral je dobre in delavne študente. V tem je videl svojo duhovniško dolžnost – delo za duše. Mladi so ga spoštovali, imeli radi in so ga sprejeli za prijatelja.

Toda ravno ob tem se je razšel z ravnateljem kolegija in še z nekaterimi učitelji na Orielu, ki so širili svobodnjaške poglede. Inteligenca jim je pomenila več od dobrote in pobožnosti. Zgodilo se je prvič, da se je moral soočiti z nelahko izbiro: ali ugajati prijateljem ali pa slediti lastni vesti. Niti za trenutek ni podvomil o tem, kaj mora storiti.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Bog me je ustvaril in mi poveril delo, ki ga ni zaupal drugim. Imam svoje poslanstvo. Sodelujem pri velikem delu. Bog me ni ustvaril v prazno. Njegovo delo naj dovršujem. Angel miru naj bom in oznanjevalec resnice. Če sem bolan, naj mu služi moja bolezen. Morda je ravno to nujno, da Bog uresniči višji namen, ki presega naše umevanje. Bog ne ukrene ničesar brez namena. Naj mi vzame prijatelje, naj čutim osamljenost – Bog že ve, čemu je to dobro.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!